

Arrest

nr. 120 677 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. BLOMME, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 september 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

A., A.

nationaliteit: Kazachstan

geboren te Almatyop 16.11.1979

+ echtgenote : A., N. (..)

En minderjarige kinderen : A., M. (..)

A., S. (..)

adres: (..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.8.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht,

gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*.

De verzoekende partijen betogen dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van de tweede verzoekende partij niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerst lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat de argumentatie in het advies van de ambtenaar-geneesheer volledig nietszeggend is, in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou zijn voldaan aan alle voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen geven een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing is volgens hen kaduuk, en de bestreden beslissing schendt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is. Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit. Wel integendeel gaat men er vanuit dat elke depressie zomaar verdwijnt, en dat elke behandeling van een depressie eigenlijk overbodig is, waarbij er zomaar aan wordt voorbijgegaan dat de jarenlange psychiatrische opvolging en begeleiding en eigenlijk de hele psychiatrie in één klap door de geponeerde premisse als overbodig worden beschouwd aangezien alles toch maar tijdelijk zou zijn, en over enkele maanden een positieve evolutie kent. Verder wordt zonder enig diepgaand onderzoek geponeerd dat zelfmoord louter van speculatieve aard zou zijn. Met simplistische uitgangspunten en ongemotiveerde veronderstellingen wordt zomaar alle psychiatrische lectuur op één hoopje gegooid als overbodig. Dit alles dan nog zonder ooit maar eens de persoon in kwestie gezien te hebben.

Tevens stellen de verzoekende partijen dat er ten onrechte wordt gesteld dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, maar tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst of verblijf. De argumentatie dat niet zou voldaan zijn aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat alles wel zal passeren, is niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht. Minstens dient dergelijke bewering met medische literatuur te worden onderbouwd, hetgeen evenwel niet kan. Bovendien rijst de vraag of de arts-adviseur voldoende vakkennis heeft om zich uit te spreken over een psychiatrische problematiek. Afgaande op de bewering die geuit wordt in het medisch advies kan men zich hierover vragen stellen. Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou zijn voldaan aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt. De motivering van de verwerende partij is zeer vaag en onvoldoende en laat de verzoekende partijen niet toe te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan. Wellicht vreest de verwerende partij een te grote vertraging bij de behandeling, en werkt zij liever met standaardargumentaties en eenzijdige beweringen, maar een dergelijke uitholling van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aanvaard.

2.1.2. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dient te worden afgewezen indien een ambtenaar-geneesheer of een door de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer in zijn advies vaststelt dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals gedefinieerd in § 1, eerste lid van dezelfde wet.

De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies van 28 augustus 2013 geoordeeld dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van tweede verzoekster. Evenmin bestaat er een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 augustus 2013 vermeldt het volgende:

“(…) Uit het standaard medisch getuigschrift d.d.20.06.2013 blijkt dat de beschreven PTSD actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel; Er bestaat dus geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)”

Gelet op voormeld advies kunnen verzoekers geenszins worden gevolgd waar zij stellen dat hierin enkel een advies wordt verstrekt inzake de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven en dit zonder na te gaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of voor een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. In dit advies wordt immers op duidelijke wijze vastgesteld dat er actueel geen reëel risico is voor het leven en de fysieke integriteit en dat zelfs indien de thans gevolgde behandeling niet beschikbaar is in het land van herkomst er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij geeft hierbij aan dat de gevolgde behandeling niet essentieel doch louter symptomatisch is en ook zonder behandeling de aandoening van tweede verzoekster evolueert in gunstige zin.

Verzoekers beperken zich tot een algemeen betoog waarin zij stellen dat het advies beperkt is tot een gratuite bewering dat elke depressie “zomaar verdwijnt”, dat “*dergelijke premisses (...) elke psychiater overbodig (maken)*” en dat ten onrechte “*al te gemakkelijk (wordt) overgegaan tot de bewering dat geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf*”.

Verzoekers tonen evenwel niet aan, aan de hand van concrete vaststellingen door de behandelende arts, dat het advies onjuist of kennelijk onredelijk is. De vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de beschreven posttraumatische stressstoornis geen actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van tweede verzoekster is niet strijdig met de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift dat werd opgesteld door de arts die tweede verzoekster consulteerde. De ambtenaar-geneesheer heeft verder geoordeeld dat deze psychische aandoeningen “*ook zonder enige behandeling en ongeacht het land van verblijf*” hun beloop kennen over enkele maanden en spontaan evolueren in gunstige zin. Hij concludeerde dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel

9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat het standpunt van de door verweerder aangestelde controlearts – dat deze problematiek ook zonder behandeling, na verloop van tijd, spontaan in gunstige zin evolueert – incorrect is. Waar verzoekers zich de vraag stellen of de arts-adviseur over voldoende vak kennis beschikt om zich uit te spreken over een “psychiatrische” problematiek en kritiek uiten op het feit dat tweede verzoekster niet persoonlijk werd onderzocht, wijst de Raad erop dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wel voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de door de aanvrager neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Er zijn evenmin wettelijke bepalingen die voorschrijven dat de ambtenaar-geneesheer dezelfde specialisatie dient te hebben als de artsen die de voorgelegde medische attesten hebben ondertekend. Kortom: de ambtenaar-geneesheer kan zich in zijn advies beperken tot het verwijzen naar de medische getuigschriften die door de aanvrager zijn neergelegd en het is op zich niet onzorgvuldig om zijn beoordeling van de ziekte enkel op de voorgelegde attesten te steunen.

Nu verzoekers niet aantonen dat het standpunt van de arts-adviseur incorrect of kennelijk onredelijk is, ziet de Raad niet in waarom de arts-adviseur zijn advies zou moeten onderbouwd hebben met medische literatuur.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

De toelichting van verzoekers laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen stellen dat de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig, of volledig is. De verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat alles wel zal passeren en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. De verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotiepe afwijzing van hun verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is.

De verzoekende partijen stellen dat, om een verblijf te verkrijgen op grond van medische redenen, de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst dient te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen. Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, maar het kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is of dat regelmatige consultaties nodig zijn.

Bovendien dient de verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet is onderzocht is er een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals in casu. De verwerende partij verenigt het onderzoek tot de vraag of er levensgevaar is. De arts-adviseur zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem of haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot wat gesteld wordt in het voorgelegde attest, en waarom er volgens hem of haar geen probleem is met terugkeer.

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en naar het advies van de controlearts van 28 augustus 2013 waaruit blijkt dat de aandoening van tweede verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voere, zij in wezen opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekers betogen dat niet vereist is dat de ziekte levensbedreigend is. Zij menen dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn. Bovendien is niet nagegaan of verzoekster in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. De controlearts heeft niet onderzocht noch gemotiveerd waarom er volgens hem geen gevaar is voor de fysieke integriteit en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer.

Met verwijzing naar de bespreking onder het eerste middel kan worden herhaald dat verweerder een controlearts aanstelde die vaststelde dat de beschreven posttraumatische stressstoornis geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van tweede verzoekster. De controlearts motiveert dat een degelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van de aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en niet essentieel. Verzoekers, die het niet eens zijn met het motief, weerleggen het evenwel niet met concrete feiten. Nergens uit het advies blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken aan te geven, dat vereist is dat de ziekte levensbedreigend is of terminaal. Daar verzoekers het tegendeel niet aantonen, kan niet worden ingezien waarom de ambtenaar-geneesheer aanvullend zou moeten toelichten waarom hij oordeelde dat de medische toestand van tweede verzoekster geen reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit. De controlearts dient daarenboven hoe dan ook zijn louter feitelijke bevindingen niet nader te motiveren.

De ambtenaar-geneesheer heeft tevens geduid dat aangezien de vastgestelde medische problematiek heden geen reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke gezondheid er in casu evenmin kan worden besloten dat verzoekster een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er voor de aangevoerde medische problematiek geen adequate behandeling zou bestaan in haar land van herkomst. Verzoekers' standpunt dat de ambtenaar-geneesheer louter op basis van de vaststelling dat verzoeksters medische toestand geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit besloot dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, is derhalve gebaseerd op een verkeerde lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer. De Raad merkt op dat verzoekers zelf bevestigen dat een gezondheidsprobleem dat wordt aangevoerd als grond om een verblijfsmachtiging te verkrijgen een zekere ernst moet hebben en benadrukt dat wanneer een controlearts vaststelt dat de door een vreemdeling aangevoerde medische problematiek niet zwaarwichtig is, deze vaststelling in bepaalde gevallen op zich kan volstaan om te besluiten dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke en vernederende behandeling bij het ontbreken van een adequate behandeling. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij van oordeel is dat dit in casu het geval is en verzoekers brengen geen element aan dat toelaat deze beoordeling in vraag te stellen. De bewering dat geen onderzoek is gebeurd naar de verschillende hypothesen die zijn voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat verweerder "*zich verschuilt achter juridische constructies*", mist feitelijke grondslag.

De Raad benadrukt verder dat, gelet op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of een vreemdeling voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekers niet akkoord gaan met een aantal overvloedige rechtstheoretische beschouwingen die door een andere ambtenaar in de bestreden beslissing zijn opgenomen, kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, "*de beginselen van behoorlijk bestuur*" en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

De verzoekende partijen betogen dat in hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift werd geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand. Het is niet omdat er dankzij behandeling geen sprake is van directe levensbedreiging, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is om die reden dat heel specifiek dient te worden onderzocht of er een adequate behandeling is in het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt de argumentatie beperkt tot het verwijzen naar de arts-adviseur die verslag heeft opgemaakt op 28 augustus 2013. De arts-adviseur heeft in zijn verslag geenszins enig standpunt ingenomen over de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van tweede verzoekster. Dit is nochtans noodzakelijk. In casu werd expliciet geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een algemene verslechtering, zodat de adviserend geneesheer alleszins tevens een standpunt diende in te nemen aangaande de gevolgen van een stopzetting van de behandeling. Dit is echter niet gebeurd. De arts-adviseur heeft geen standpunt ingenomen aangaande de mate waarin de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland. Dit is echter ten eerste van belang aangezien de psychosomatische problemen van de tweede verzoekende partij juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Hierdoor zijn zowel artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als de materiële motiveringsplicht geschonden. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel vereisen dat de adviserend geneesheer toch minstens een uitspraak doet over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden is er geenszins enige duidelijkheid omtrent de vraag of er geen sprake zal zijn van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van de tweede verzoekende partij een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel. Minstens dient te worden gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is

inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van de verzoekende partij aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan. De verzoekende partijen stellen dat er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is, minstens is deze in haar land van herkomst niet toegankelijk voor de tweede verzoekende partij en haar gezin. Minstens is hierover geen uitspraak gedaan door de adviserend geneesheer en is er een manifeste schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op voormeld advies kunnen verzoekers geenszins worden gevolgd waar zij stellen dat geen standpunt is ingenomen door de controlearts *“in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland”*. Daarnaast betogen verzoekers dat er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

In dit advies wordt immers op duidelijke wijze vastgesteld dat er actueel geen reëel risico is voor het leven en de fysieke integriteit en dat zelfs indien de thans gevolgde behandeling niet beschikbaar is in het land van herkomst er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij geeft hierbij aan dat de gevolgde behandeling niet essentieel doch louter symptomatisch is en ook zonder behandeling de aandoening van verzoekster evolueert in gunstige zin. Verzoekers beperken zich tot een zeer algemeen betoog dat dit, bij stopzetting van de behandeling, leidt tot een verergering van haar toestand, doch zonder dat zij – aan de hand van concrete vaststellingen door de behandelende arts – aantonen dat zij om medische redenen niet kan reizen of voormelde beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van haar medische toestand weerleggen of trachten te weerleggen. Zij doet ook geen enkele poging om aan te tonen dat zij de door haar thans gevolgde behandeling niet kan verderzetten in haar herkomstland.

Waar verzoekende partijen een schending van artikel 3 EVRM menen te ontwaren, dient gesteld dat het EHRM enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten heeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, hoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereist die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en in staat was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten (EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België). Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek.

Een vreemdeling kan aldus worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergeworderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632). Nu verzoekende partijen in casu niet aantonen dat tweede verzoekster lijdt aan een vergeworderde, kritieke, dan wel terminale of levensbedreigende ziekte, maken zij evenmin een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

Waar verzoekers opnieuw de schending aanvoeren van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt verwezen naar de bespreking onder de twee eerste middelen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER